

Olv.: Józs 5,9a.10-12 – 2Kor 5,17-21 – Lk 15,1-3.11-32
A tékozló fiú

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Minden vasárnap ünneplésre hív bennünket az Isten. Azt akarja, hogy vele együtt legyünk. Ismerjük meg az Ő szeretetét és értékeljük ezt annyira, hogy öröm támadjon a szívünkben. Ezzel tanít is bennünket az Isten, hiszen ha őszinték vagyunk, akkor belátjuk, hogy az egyik legnehezebb feladat együtt örülni másokkal. Mintha ez nem menne az embernek. Még együtt szomorkodni csak-csak. De örülni a másik örömének, ez mintha fölülmúlná az ember nagylelkűségét. Mintha nem nőnénk fel idáig. Gondoljunk erre többször, különösen amikor ide a templomba jövünk, hiszen ez a közös örvendezés alkalma. Nőjünk fel lelkileg arra, hogy másokkal együtt örülhessünk.

Ezt a szentmisét egy fiatal testvérünkért ajánljuk fel. Imádkozzunk azért, hogy az ő szívében mindig meglegyen az a kegyelmi ajándék, hogy együtt örvendezik az örvendezőkkel.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Egyre közeledünk húsvét ünnepéhez. Akik itt vannak, - ki régebben, ki kevesebb ideje - hallgatják az Isten ígését. Mindannyian közelítünk a titokhoz, egyre többet sejtünk meg Isten szeretetéből, amit húsvét nyilatkoztat ki nekünk.

Jézusnak igen sok gondja volt az írástudókkal és a farizeusokkal, mert nem akarták megérteni. Az eszükkel fogták, de a szívük távol maradt Jézus tanításától. Idegenkedtek attól, amit Jézus mondott és attól is, ahogy viselkedett.

Jézus minden egyes szava, minden megnyilatkozása megmutatta nekünk az Istent, aki az Atya.

A megváltás ezt jelenti, hogy az emberiség fölfogja, hogy az Isten atyai szeretettel szereti.

Ebből a szeretetből élni lehet, mert ez a szeretet nemcsak megteremtett bennünket, hanem ez a szeretet most is éltet minket.

A mai evangéliumi példázat mutatja, hogy az Isten mindig ezzel a szeretettel jön elénk. Nem így mondom, hogy felénk, elénk.

Nem szeretném, ha mi is ezeknek az írástudóknak, meg a farizeusoknak kései utódai lennénk. Bár a kísértés nagy. Így nyilatkoztak meg: Vámosok meg bűnösök barátja, sőt le is ül velük egy asztalhoz. Nem elég, hogy másképp gondolkodik ezekről a semmirekellőkről mint mi, még egy asztalhoz is ül velük. Nagyon jól tudjuk azt, hogy az asztalközösség sokkal többet jelent mint az, hogy egy asztalra tényérokot lehet tenni és étkezni lehet. Többről van szó egy asztalközösség esetén, összetartozásról, a közösség megmutatásáról.

Jézus elmond egy példázatot. Vitába nem megy bele a farizeusokkal, mert nagyon jól tudja, hogy kár, mert minden arra megy ki, hogy nekik legyen igazuk. Inkább hallgat. Ezért mond

Jézus példázatokat, aztán akinek füle van hallja meg. Akinek érintett szíve van, az ebből valamit bontson ki a maga számára, hogy élete legyen. Az idei nagybőjti elmélkedésünket azzal kezdtük, hogy egy új perspektívát alakítsunk ki, egy új kapcsolatot az Istennel, ami egy távlatot jelenthet az ember számára. Vagy Istennel tervezünk, vagy nincs jövőnk. A világ úgy, ahogy kinéz, éppen eléggé bizonyítja azt, hogy mire jut az ember a terveivel, célkitűzéseivel Isten nélkül. Valójában elveszítjük lassan azt a teret, ahol emberhez méltó életet lehet élni, mert nem tudjuk azt, hogy Isten mit gondol a világunkról. Nem is akarjuk talán tudni, mit gondol az Isten rólunk? Milyennek gondolja el az Isten az egymással való kapcsolatunkat? Ezt csak Tőle lehet megtudni. A jövő azt jelenti, hogy a megváltottak életét éljük. Ettől a gondolattól idegenkedik minden farizeus, minden írástudó, minden materialista, talán még azt is mondhatnám, hogy minden hitetlen. A mai vasárnapon istenképünk kialakítása szempontjából gondolkodjunk el azon:

Van-e minimális fogalmunk az Isten megbocsátó irgalmáról?

Ismerjük-e az Isten kérlelő szeretetét?

Mind a kettő nagyon fontos az életünkben.

Aki nem tud az Isten megbocsátó irgalmáról, az úgy gondolja, hogy büntelen. Bűn van a világban, rengeteget beszélünk is erről, de úgy titokban mindegyikünk azt gondolja, hogy másnak van bűne. Ez egy nagy kísértés. Ahhoz, hogy az embernek igazi képe legyen Istentől és valamit megsejtsen abból, mit jelent emberhez méltó életet élni, ahhoz tudnia kell arról, mit jelent a megbocsátás. Megbocsátás nélkül nem lehet emberi életet élni. Ha az ember nem tart bűnbánatot, ha az ember nem kér feloldozást, akkor agyonnyomják a rossz döntéseinek terhei. Belebetegszünk. Beteglelkű emberek tömegéről van szó. A bűnadósság terhével vánszorgunk. Megzavarodunk és összekuszálódznak az útjaink. Van-e valamilyen fogalmunk az Isten megbocsátó irgalmáról?

Ismerjük-e az Isten kérlelő szeretetét? Ez is egy nagyon lényeges kérdés. A fogalom azt jelenti: amikor kérlelünk valakit, akkor olyanra akarjuk rábeszélteni, amire igazából nem kötelezett. Gondolkodjunk el azon, hogy Isten mire kérlel bennünket.

Arról van szó, hogy azok az emberek is az Isten fiai, akikről mi ezt nem gondoljuk.

Ezek az emberek a mi testvéreink is, bár nehéz őket testvéreinknek tartani.

Valamilyen szeretetre kötelezettek vagyunk. Valamilyen szintre el kell jutnunk az egymással való kapcsolatunkban. A szeretet fokozatai: legalsó fokozata az elszenvedő szeretet, legmagasabb fokozata, hogy együtt is tudok örülni ezekkel az emberekkel. Istenképünkhöz ez hozzátartozik. E nélkül valójában nem lehetünk istenhívó emberek.

Vizsgáljuk meg ezt a példázatot. Egy családi kérdésről van szó. Két gyerekes család. Teljesen jogszerűen történik minden. Még arról sincs szó, hogy összeverekednek az örökségen. A törvényeknek megfelelően a fiatalabbik megkapja a maga részét, az akkori törvények szerint az egyharmadot. Az idősebbik testvérnek marad az örökség kétharmada, meg az udvarház és az otthon, ahol fölnöttek.

Itt most vizsgáljuk az Atya magatartását. Ez az istenképünk szempontjából fontos. Először is azon akad föl az ember, hogy az Atya kiadja az örökségét ennek a fiúnak, holott azt is tudjuk, hogy nála nélkül semmit sem tehetünk.

Az Atya egyszerűen átadja a fiúnak az örökséget,

mert Isten számára az ember legnagyobb kincse a szellemi szabadsága.

Az embernek ezt a szellemi szabadságát az Isten semmiképpen nem érinti.

Bár mi szeretnénk azt, hogy az Isten úgyis tud mindent és ha tudja azt, hogy mibe rohanunk, akkor miért nem akadályozza meg? Ezt is várnánk esetleg az Istentől. Nem akadályozza meg, mert a *szabadságunkban nem korlátoz bennünket*, ezt nem veszi el tőlünk. Akkor emberségünkben alázna meg esetleg bennünket, vagy sértene. Ez az egyik.

A másik, ami nagyon sajátos, hogy ez az Atya kétszeresen igazságtalan, legalábbis az emberi gondolkodás szerint. De hát ez természetes is. Igazságtalan, amikor ez a fiú, aki elment, ezt az örökséget nem arra használta, amire való. - Hányszor szenvednek ettől a szülők. Hiszen az örökség arra való, hogy az ember az élete javára fordítsa. Abban segítse az embert, hogy kibontakozzon. Elindulhasson az emberi életúton. Ez a fiú nem ezt tette. - Amikor megjön, akkor történik, ami történik. Az Atya igazságtalan, mert ez a fiú azt kéri tőle, hogy legalább a béreseid közé...

***Az Atya fiaként öleli át, mert ő nem igazságot szolgáltat, hanem szeret.
Itt nem esik csorba az igazságon,
mert ha szeretünk, akkor nem esik csorba az igazságon.
Ezen lehet filozofálni, ezen lehet szót rágni, de erről szól az élet.
Az Atya tehát vállalja a szeretet logikátlanságát.***

A másik igazságtalanság az, ami végeredményben történik. Felöltözteti, nagy lakomát rendez neki valójában a másik fiú javaiból. Hiszen ő az, aki otthon van, aki beveti magát és vállal az otthonnal kapcsolatos minden gondot, munkát, feladatot. Most megjön ez a fiú és ő tapasztalja ezt az ünnepet, ezt a mulatságot. Valójában az Atya igazságtalan vele. De mit mond neki az Atya: - Fiam, ez a te testvéred elveszett, de megkerült. Ez a te testvéred meghalt, de új életre támadt. -

***Mit számít mindaz, ami kézbe vehető ehhez képest?
Megkerült, új életre támadt, hát örülni kell. Igazságtalanság vele szemben.
Csakhogy a szeretet mindezek fölött van.***

Kedves jó Testvérek!

Istenképünk kialakítása szempontjából nagyon figyeljünk oda ezekre a példázatokra. Most ne beszéljünk ilyenekről, hogy ki a fekete bárány, meg kik a fehér bárányok. Mondhatnám azt, hogy Önök a fehér bárányok. Ez se igaz. Feketék is vagyunk, meg fehérek is.

***Valójában rászorulunk az Isten irgalmára
és rászorulunk az Isten kérlelő szeretetére is.***

Egyetlen kérdést döntsünk el magunkban: képesek vagyunk-e arra a lépésre, amire nem tudom, hogy ez a második fiú képes volt-e? Mit mondott? *A Te fiad*. Jól halljuk, a Te fiad. Kérdés az, hogy ez a fiú eljut-e oda, hogy ez a kisebbik fiú épp úgy fia az Atyának, mint ő. De az Atya valami nagyon fontosat mond neki: - *A te testvéred* elveszett és megkerült. Meghalt és új életre támadt. -

***A mi helyes istenképünkhöz hozzátartozik,
hogy mindenki az Isten fia és mindenki a mi testvérünk.***

Ha ezt átültetjük a mindennapjainkba,
akkor talán megszabadulunk a farizeusok és írástudók bűnétől.
Egy tiszta istenképünk alakul ki: Isten Atya,

aki mindenkit fiaként szeret, minket meg azért kérlel,
hogy azokat, akiket Ő szeret, azokat mi testvérünkként szeressük.
Képzeld el, milyen más világ lenne, ha az ember ezt megtenné.

Tegyük meg!

+ ***A M E N*** +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Nemzeti ünnepünkre készülünk. Ilyenkor sajátos érzések kerítenek hatalmukba bennünket. Ünneplésünk közepette gondoljunk arra, hogy az érzelmek elragadhatnak bennünket, de csak a tettek számítanak. Lehet sokféleképpen ünnepelni. Ha valaki komolyan gondolja azt, hogy hívő ember, Istenhez tartozik, akkor ezekben az ünneplésekben is tudatában van annak, hogy mit vár tőlünk az Isten.

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Istenünk, te megvilágosítasz minden embert, aki a világra születik. Kérünk, ragyogja be szívünket kegyelmed fénye, hogy mindig úgy gondolkodjunk, ahogy hozzád méltó, fölségednek kedves és őszintén szeressünk Téged, Krisztus, a mi Urunk által.

+ ***A M E N*** +